



Liturgia a ľudová zbožnosť v staroveku

V apoštolskom a poapoštolskom veku sa stretávame s hlbokým splyvaním medzi kultovými prejavmi, ktoré dnes nazývame na jednej strane liturgiou, na druhej strane ľudovou zbožnosťou. Pre najstaršie kresťanské komunity jedinou skutočnosťou, na ktorej záleží je Kristus, jeho slová života, jeho prikázanie vzájomnej lásky a obradné úkony, ktoré on prikázal robiť na svoju pamiatku. Všetko ostatné – dni a mesiace, roky a ročné obdobia, slávnosti a novmesiace, pokrmy a nápoje – je druhoradé. Už v prvotnej kresťanskej generácii sa však môžu pozorovať znaky osobnej zbožnosti, pochádzajúcej v prvom rade zo židovskej tradície, ako sa riadiť odporúčaniami a príkladom Ježiša a svätého Pavla vo vytrvalej modlitbe, v prijímaní každej veci, alebo začínaním všetkého vzdávaním vďaky. Nábožný Izraelita začínal deň chválou a vďakou Bohu a pokračoval v tomto duchu v každej činnosti dňa; takým spôsobom dával v každom momente radosti alebo smútku miesto na prejav chvály, prosby a ľútosti. Evanjeliá a ostatné spisy Nového zákona obsahujú vyzývania, zamerané na Ježiša, opakované takmer ako strelné modlitby veriacich, mimo liturgického kontextu a ako znak kristologickej zbožnosti. Treba pamätať, že medzi veriacimi bolo všeobecné, že opakovali biblické výrazy ako: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“, „Pane, ak chceš, môžeš ma uzdraviť“, „Ježišu spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“, Pán môj a Boh môj“, Pane Ježišu, prijmi môjho ducha“. Podľa tejto zbožnosti sa rozvíjali nespočetné modlitby, adresované Kristovi od veriacich všetkých čias. Už od 2. storočia sa pozoruje, že formy prejavov ľudovej zbožnosti či pôvodu židovského alebo grécko-rímskeho, či z iných kultúr, sa spontánne vlievajú do liturgie. Tak aj v úcte k mučeníkom, ktorá má značný význam v miestnych cirkvách, sa dajú nájsť črty ľudových zvykov, vo vzťahu k spomienke na zosnulých. Črty ľudovej zbožnosti možno porovnať aj v niektorých prvotných prejavoch úcty k Preblahoslavenej Panne Márii, medzi ktorými sa spomína modlitba Pod tvoju ochranu sa utiekame. V tejto epoche liturgia a ľudová zbožnosť si neodporovali, ale harmonicky spolupôsobili na slávenie jediného tajomstva Kristovho, jednotne chápaného i na podporu nadprirodzeného a mravného života Pánových učeníkov. Od 4. storočia, aj pre novú situáciu politicko-sociálnu, v ktorej sa Cirkev ocitla, otázka vzťahu medzi liturgickými prejavmi a prejavmi ľudovej zbožnosti sa kladie aj vedomého prispôsobenia a inkulturácie. Rozličné miestne cirkvi, vedené jasnými úmyslami evanjelizačnými a pastoračnými, neodmietajú prijať do liturgie náležite

očistené slávnostné kultové a sviatočné formy, pochádzajúce z pohanského sveta, schopné vplyvať na duše a zasiahnuť obrazotvornosť, ktorými sa ľud cíti priťahovaný. Takéto formy, zapojené do služby tajomstva kultu, sa nevnímali ako odporujúce pravdám evanjelia ani čistote pravého kresťanského kultu. Ba zdôrazňovalo sa, že len v kulte, vzdávanom Kristovi, pravému Bohu a Spasiteľovi, sa javili opravdivými mnohé kultové prejavy, prameniace z hĺbky náboženského zmyslu človeka, ktoré sa prv preukazovali falošným bohom a falošným spasiteľom. Vo 4. a 5. storočí sa stáva zjavnejším zmysel pre posvätnosť času a miest. Čo sa týka posvätnosti času, miestne cirkvi, bez toho, žeby sa odvolávali na novozákonné dáta, vzťahujúce sa na deň Pána, na veľkonočné sviatky, na pôstne obdobia, ustanovili dni na slávenie niektorých spásonosných Kristových tajomstiev, ako Zjavenie Pána, Vianoce a Nanebovstúpenie; na uctenie pamiatky mučeníkov v ich deň narodenia pre nebo; pre spomienku smrti ich duchovných pastierov na výročie ich pohrebu; pre slávenie niektorých sviatostí alebo prijatia slávnostných životných záväzkov. Pre zasvätenie miesta, na ktoré sa zvoláva komunita sláviť Božie tajomstvá a chváliť Pána, i keď slúžili voľakedy na pohanský kult alebo boli jednoducho profánne, zasvätili ich výlučne Božiemu kultu a stali sa aj pre samotnú dispozíciu architektonických priestorov odrazom Kristovho tajomstva a obrazom celebrujúcej Cirkvi. Pontifikát svätého pápeža Gregora Veľkého (590 – 604), významného duchovného pastiera a liturgistu, býva označovaný ako príkladné východisko plodného vzťahu medzi liturgiou a ľudovou zbožnosťou. Tento pápež naozaj vykonal intenzívne liturgické dielo, zamerané na poskytnutie rímskeho ľudu, prostredníctvom organizovania procesií, štácií, prosebných dní, štruktúr zodpovedajúcich čineniu ľudu, ktoré sú však pevne začlenené do okruhu samotného slávania Božích tajomstiev; vydal múdre smernice, aby sa obrátenie nových národov k evanjeliu nedialo na úkor ich kultúrnej tradície, ale aby aj sama liturgia bola obohatená novými legitímnymi kultovými prejavmi; zladil ušľachtilé zvýraznenia umeleckého génia s tými najjednoduchšími, blízkymi ľudovej citlivosti; zabezpečil jednotný zmysel kresťanského kultu a zakotvil ho pevne do slávania Veľkej noci, hoci rozličné udalosti jediného spásonosného tajomstva – ako Vianoce, Zjavenie a Nanebovstúpenie Pána – sú predmetom osobitných slávení; vzrástol aj počet spomienok svätých.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár



KORUNA DVANÁSTICH HVIEZD

*Na nebi sa ukázalo veľké
znamenie:*

*Žena odetá slnkom
s mesiacom pod nohami a
s korunou dvanástich hviezd
okolo hlavy.
In capite ejus corona stellarum
duodecim. (Zjv 12, 1)*

*Kráľovná vyšperkovaná
hviezdami. Kráľovná hviezd -
Hviezda kráľovien.*

*Stella matutina,
Hviezda ranná - ráno hviezd.
Keď pripravoval nebesá, bola
som tam. (Prísl 8,27)*

*Ave, maris stella,
Hviezda morská - more hviezd.
Nebolo ešte morských
priehlbín,
keď som sa zrodila.
Nebolo ešte žriedel s chrliacimi
vodami, keď odmeriaval klenbu
nad morskými priehlbínami,
keď dával dužniet žriedlam
morskej hlbiny, keď
vymedzoval moru jeho hranicu,
aby sa vody neprelievajú cez
svoj breh... (Prísl 8,24. 27 - 29)*

*Nebeské hviezdy, zvelebujte
Pána. Benedicite, stellae caeli,
Domino.
(Dan 3, 63)*

Ovocie pokánia

Z času na čas počúvame o existencii tzv. „módnej polície“. Sú to odborníci v oblasti módy, ktorí sa vyjadrujú k štýlu obliekania populárnych a známych ľudí.



Jeden z verdiktov znie aj takto: „Toto sa dnes nosí.“ Započúvajte sa niekedy do dialógu medzi otcom a dospievajúcim synom. Predstaviť mladšej generácii počujeme konštatovať: „Oci, máš zastarané názory. Toto sa už dnes nosí!“ Aj názory na život môžu byť údajne staromódne a azda sa už ani nenosia.

Advent nás upozorňuje na postavu Jána Krstiteľa. Evanjelista nám nechal slušný opis jeho oblečenia: ľavia srst', kožený opasok. Ján konzumoval aj zaujímavú stravu – kobyľky a lesný med. Dnes by ho mnohí zaradili k excentristom. Ani v jeho časoch to nebolo iné. Dozvedáme sa tiež, že hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov. Dnešný človek liberálneho zmysľania by konštatoval, že sú to „staromódne“ reči, ktoré sa už „nenosia“. Cirkev hlása, že pokánia nikdy nestratí na svojej aktuálnosti. Chce povedať, že pestovaním pokánia sa do človeka vracia život. Pokánie vedie k aktivite, k čínorodému pohľadu na život. Dnešný kresťan má úlohu rozdávať sa, ale aj rozdávať. Túto myšlienku nájdeme v téme stretnutia sa Ježiša so Zachejom (Lk 19, 1 – 10). Mýtnik sľubuje, že polovicu majetku rozdá chudobným a že finančné podvody vynahradí štvornásobne. Obdivuhodné konanie hlavného mýtnika! A to všetko pre jednu skutočnosť, ktorú verejnosť použila ako podnet na výčitku a kritiku: „Vošiel (Ježiš) k hriešnemu človeku.“ Pre niektorých je vstup Boha do života neslýchaným faux pas, no pre úprimných kajúcnikov sa stáva impulzom na duchovne plodnú aktivitu. Zachej bol nízkej postavy, no konal veľké skutky pokánia. Často sme „nízki“ v cieľoch, úmysloch, nápadoch, skutkoch, no môžeme sa stať „veľkými“ v rôznych praktických prejavoch pokánia, lebo ono je návratom oživujúceho prvku do stuhnutého srdca.

Samotnú službu sv. Jána Krstiteľa evanjelium prirovnáva k „hlasu, volajúcemu na púšť“. Nie je to mrhanie energiou? Nie je táto činnosť neefektívna? Uvažujme! Kto koho počuje na púšti? Púšť všetko pohltí. Hlas zanikne, stratí sa. Škoda ho. Nie každý reaguje na hlas pokánia, ktorého autorom je Boh. V hluchote a prázdnote čias nedofahne ku každému. Púšť, napríklad Sahara, má dosť spoločných črt s púšťou, ktorá je v ľudoch, no kým Sahara je nádherným, exkluzívnym, aj keď dosť nebezpečným kútom prírody, púšť vo svedomí sa mení na spúšť. Azda je nebezpečnejšia ako tá v Afrike.

Hlas pokánia je veľkým Božím darom. Sme presvedčení, že Boží hlas pokánia ani dnes nestratil na intenzite. Počujú ho tí, ktorí sú povolaní k službe oltára, no aj tí, ktorí sú pripravení konať pokánie. Tí, čo ho počujú zreteľne, priezračne, pripomínajú pôdu, na ktorej môže vyrásť bohatá úroda. Božia milosť, ktorá účinkuje v kajúcom ľudskom srdci, mení púšť či spúšť na kultivované a duchovne plodné prostredie.

ŠTEFAN VITKO

V stredu, piatok a sobotu sú zimné kántrové dni. Ich obsahom je: Príchod Kristovho kráľovstva do rodín; duchovná obnova rodín a pokoj a spravodlivosť vo svete.

V nedeľu 11. decembra 2011 pri svätej omši o 10,00 h. posvätime obraz Svätej rodiny, ktorý bude putovať po rodinách našej farnosti, ktoré sa prihlásili na Predvianočný deviatnik: **Kto dá priestrešie Svätej rodine?**

„Minulú nedeľu sa uskutočnila jesenná zbierka pre potreby charity. Na tento účel sa v našej farnosti vyzbieralo 271,12 Eur. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!“

Nechat' sa súdiť Slovom

Božie slovo tiež „preniká až po oddelenie duše od ducha a kíbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca“ (Hebr 4, 12). No Božie slovo súdi nie preto, aby ma odsúdilo, ale aby ma oslobodilo, aby oddelilo pravdu a lož, aby ma zachránilo z moci všetkého, čo nevedie k životu. „Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí“ (Jn 8, 32).

Ako teda vyzerá súd Božieho slova? Posvieti mi na veci, ktoré v mojom živote a v mojich postojoch nie sú dobré, a pomôže mi oddeliť sa od nich.

Hovorí sa, že keď Michelangelo videl v lomoch kváder mramoru, ktorý dlho hľadal, prehlásil: „Toto je Pieta!“ Chápal svoju prácu tak, že jeho úlohou je len osekáť prebytočný kameň, aby sa mohla socha dostať von. Mnohokrát sme ako ten kus mramoru, v našom srdci je množstvo nánosov, ktoré tam nepatria. Prítom v nás samých, v našom vnútri je tá najkrajšia podoba, ktorú do nás vložil Boh, originál, ktorý vzišiel z jeho ruky. Božie slovo z nás svojou mocou osekáva všetko, čo je navyše a čo v nás zakrýva podobu Božieho Syna.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 2. adventnej nedeľi - (B)

5.XII. pondelok « Slovenská »

17.00 Za ě Štefánium Slezákovú – 30. deň

17.30 Siedmy deň deviatnika – (Lk 2, 15-19)

6.XII. utorok

17.00 Za ě Imricha a Magdalénu Augustínových a syna

17.30 Ósmy deň deviatnika – (Jn 19, 25-27)

7.XII. streda s platnosťou prikázaneho sviatku

17.00 Za ě Vendelína Vanáka a rodičov

17.30 Deviaty deň deviatnika – (Jdt 13, 18-19)

8.XII. štvrtok Nepoškvrnené počatie Panny Márie – prikázaný sviatok

16.15 Adorácia za rodiny našej farnosti

17.00 Za ě Jána Stojkoviča a nevestu Jarku

Lektori: Polakovičová J., Jelínková L.

9.XII. piatok

17.00 Za ě Pavla a Máriu Jamrichových

10.XII. sobota – rorátna sv.omša – priniesť lampáše alebo sviečky

6.30 Za ě Helenu a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

11.XII. 3.adventná nedeľa –(B)

8.00 Za ě Karola a Máriu Ochabových, syna Drahoša a starých rodičov

Lektori: Macáková E., Jurčovičová M.

10.00 Za ě Helenu Žilinskú - 30. deň

Lektori: Kosnáčová T., Krchňák D.

Liturgický kalendár

5.XII. pondelok	sv.Sabas, opát
6.XII. utorok	sv. Mikuláš, biskup
7.XII. streda	sv.Ambróz, biskup a učiteľ' Cirkvi - kántry
8.XII. štvrtok	Nepoškvrnené počatie Panny Márie - slávnosť
9.XII. piatok	sv.Ján Didak Cuauhtlatzín - kántry
10.XII. sobota	sv.Eulália, panna a mučenica - kántry

Slovo na dnes

Čo ohrozuje moderného človeka? To, čo sám vyrába. Veda, technika, politika sú proti človeku. Či aj my sa nedusíme pod tým, čo nesieme ako balast z minulosti. Celú našu racionalistickú teológiu. Dusíme sa v nej, v spleti príkazov a zákazov, predpisov, rubrik a nariadení. Kristus prináša slobodu. Žiť v pravde a byť slobodný. Opustiť to, za čím sa ženie svet. Prijat' a žiť hlbokú Kristovu pravdu, Jeho život a slobodne kráčať svetom ako človek nezraniteľný. Lebo ja viem.

Kristus a apoštoli žili a umierali ako generáli vojska. Mali autoritu, ktorá im patrila ako postava alebo hlas. Podľa toho žili alebo slúžili a dávali, a keď ich prinútili okolnosti alebo situácia, položili aj život.

Tak dokazovali svoju lásku a mieru zodpovednosti. Muž vo Vatikáne je ako tiger v sieti. On tie siete trhá jednu za druhou, ale čo, keď ich je veľa, nikto mu nepomáha a stále nové pribúdajú.

Hrozia sa toho, že jedného kňaza chytili, ako dával duchovné cvičenia mládeži na chate, a že ho zatvorili. To, že druhý apoštoloval a „migravit in caelum“ (presťahoval sa do neba), to ich netrápi.

Ten prvý, ak sa zachová čestne, môže byť ozdobou Cirkvi, hrdinom, svätcom.

Modliť sa treba za obidvoch. Trápim sa pre prvého, že mu neviem dať rozum, a pre druhého, že som nevedel byť kamarátom a bratom.

Posielam vás ako ovce medzi vlkov. Nie aby som vás dal zožrať, to vás mám príliš rád, ani na to, aby ste vlkom obliekali ovčie kožúšky, lebo aj oni cítia nutnosť zmeniť sa na moje baránky, ale pre svedectvo, aby ste mnohých získali, aby sa osvedčila vaša viera. Ale buďte opatrní. Máte vedieť, čo máte nosiť a čo nemáte. Žite bez strachu, lebo ste vyzbrojení mocou. A tiež nebojujte sami. Posielam vás po dvoch.

Nikto vám nepovie pravdu. V škole deti naučia písmeň a čítať budú potom to, čo si vyvolia. Niektoré romány, iné noviny, šport, niektoré Písmo. To ako keď niekoho naučíte hrať futbal. Keď to vie, kope za modrých alebo červených. Musí si zvoliť. Pravda je inde. Našťastie Boh si nepotrpí na doktoráty. Aj mne to už málo hovorí. Vy by ste mali ten názor zastávať ešte húževnatejšie.

Pravda je inde. Na to musíš mať srdce.

Deti začnú skúšku. Rodičov čaká úloha viesť deti aj po náboženskej stránke a nenechať ich rásť ako sliepočky na dvore.

Múdrosť je v tom, keď uznávaš a poznávaš zmysel, cieľ i pôvodcu.

Na nekonečnú cestu sa vypravajú deti. Brázdia lodičkou svojho rozumu po nekonečnom oceáne možností a javov, motajú sa v tom, až sa v tom utopia, ak im nedáte to, čo sa hlása tu.

Je vám ľúto, keď vypipliete malé kačice alebo kuriatka a naraz v noci príde lasica a zahrdúsi vám ich. Poznám veľa prípadov, ako rodičia ronili krvavé slzy nad deťmi, horšie, ako keby boli mŕtve. Ohrozená je celá investícia do detí. Ak im nedáte náboženský príklad, poučenie, záujem, svedectvo, ak ich nepripravíte na ťažký zápas o vieru, nepoučíte a spoliehate sa na mňa alebo na kohokoľvek

iného, ak ich neuchránite pred jedom televízie a zlých kamarátov - o pár rokov chodenie do kostola, moje meno a detské modlitby ani nespomínajte.

U nás sa ešte stále pohŕda nielen ženou, ale aj mužmi, ktorí sa oženili a boli by ochotní so svojimi rodinami slúžiť Cirkvi. Tak by sa dalo pomôcť mnohým dedinám a doslova zachrániť mnohé firičky. Kto si to zoberie na seba? Necháme vymrieť celé obce pre jeden ľudský zákon? Aj tak je to len otázka času. Aspoň dôsledne uplatniť diakonát.

Čo je to regres? Byť malým, aby sa iní o mňa starali, nechať sa obsluhovať a len konzumovať, nič si nenechať ujsť, vypiť do posledného dúška, keď sa už musíme vrátiť znova do „materského lona zeme“. Nič nevedia o zmŕtvychvstaní, o večnom živote ako raste a pochode. O zákone oslobodzovať sa, ísť, rásť, opúšťať a nevracať sa, o tom, že budúcnosť je vždy krajšia ako najkrajšia minulosť.

Čo je hlavné, to je duch.

Telo nič neosoží. To je ako s menou. Ak v tejto zemi platí zelený papierik ako sto korún, modrých, žltých a bielych papierikov rovnako veľkých, rovnako kvalitných môžeš mať za vagón. Ten zelený papierik musí byť čímsi podložený, krytý.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Kto dá prístrešie Svätej rodine-deviatnik

Ako si uctiť Svätú rodinu v deň jej ubytovania v domácnosti?

Rodina (osoba), u ktorej je ubytovaný obraz, má si uctiť Svätú rodinu takto:

- 1. Očistiť a skrásliť** si dom a izbu na prijatie Svätej rodiny ako na prijatie nejakej návštevy.
- 2. Pristúpiť** podľa možnosti k vianočnej svätej spovedi a svätému prijímaniu.
- 3. Prijat'** Svätú rodinu s veľkou túžbou a úprimnou radosťou.
- 4. Preukazovať** osobitnú úctu Svätej rodine po celý deň.
- 5. Kľaňať sa** v duchu Božiemu Dieťaťu ako svojmu Bohu a Pánovi, ktorý sa skryl do srdca Panny Márie. Vrucne si uctiť vznešené tajomstvo vtelenia Božieho Syna.
- 6. Pozdraviť** častejšie cez deň Pannu Máriu a svätého Jozefa nejakou strelnou modlitbou. Napríklad pohľadom na obraz s prosbou: „Ukáž nám Ježiša, požehnaný plod tvojho života“.
- 7. Zvrúcnit'** svoje modlitby.
- 8. Obetovať sa** vrúcne svojej nebeskej Panej a Kráľovnej, dať sa jej do služieb, všetko robiť pred jej duchovným pohľadom, v jej duchovnej prítomnosti.
- 9. Zjednotiť** všetky svoje práce a zamestnania dňa s prácami Matky Božej a všetko robiť tak ochotne, akoby o to požiadala Panna Mária.
- 10. Znášať** trpezlivo a spokojne všetky utrpenia a urážky tak ako Panna Mária na ceste Betlehemom.
- 11. Pozvať** podľa možnosti nejakého chudobného na obed alebo štedrú večeru, či obdarovať chudobnú rodinu. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40)

Kritika

Bolo leto a veľmi teplo. Dvaja starčekovia sa vracali domov zo svätej omše. Pán farár v kázni hovoril, že Boh je všemohúci a najmúdrejší.

Starčekovia sa zastavili v tieni veľkého duba a rozprávali sa o všetkom možnom. Keď si chceli popraviť klobúk, zdvihli oči a zbadali, že na konároch duba visia veľké tekvice, ktoré hneď vedľa duba vyrástli z tekvicového semienka.

- Aké nádherné tekvice! Stavím sa, že vážia sto kilogramov! Nikdy som nevidel také veľké tekvice!

- Sto kilogramov asi nevážia, ale iste do metráka veľa nechýba, - odpovedal druhý.

- A tebe sa nezdá čudné, že na takej jemnej a slabej rastline môžu vyrásť také veľké a ťažké plody?

- Bohu je všetko možné: už si zabudol na kázeň pána farára?

- Nie, nezabudol! Ale pýtam sa: Prečo Boh, ktorý môže všetko urobiť, dal takému veľkému a košatému dubu také malé žalude, kým tekvici, ktorá je taká malá a krehká, dal také veľké a ťažké plody? Neurobil by Boh lepšie, keby to bolo naopak?

- Aj mne sa to vidí!

- Azda sa Boh pomýlil?

- Naozaj, veď Boh musí myslieť na toľko vecí... Kým sa tí dvaja rozprávali o tekvici, zrazu spadol žalud' na nos jednému zo starčekov.

- Boh urobil dobre, že stvoril žalude také malé! Keby to bola tekvica... moja úbohá hlava! A druhý s úsmevom ukončil debatu:

- Pod'me. Boh vie viac než my. On všetko robí dobre!

Albino Luciani-Ján Pavl I. "Veľké pravdy v malých príbehoch"

Rok nad evanjeliom

Bud' pozdravená!

Pri zvestovaní v Nazarete zazneli udivujúce slová pozdravu: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou!“ Bol to oznam náhlej premeny? Alebo to bolo potvrdenie dávnej svätej skutočnosti? Cirkev nám hovorí, že anjel svojim pozdravom nevyjadruje nejakú novú situáciu, keď hovorí „milosti plná“, skôr vyjadruje čosi, čo tu už predtým bolo, čo tu už z Božieho daru jestvuje. Mária je v Božej láske už oddávna. Pozdrav má túto skutočnosť len zvýrazniť a potvrdiť. Mária má cez tento pozdrav poznať svoje rozpoloženie - to, že je celkom Božia.

Pozdrav anjela pri zvestovaní je akoby pohľad späť na Máriin doterajší život a postoj a tým aj oddávna zverené poslanie, i keď sa nehovorí, kedy sa toto poslanie začalo, ani sa ešte celkom zjavne nehovorí, v čom bude spočívať. Anjel zvestuje Márii narodenie syna. No Panna Mária mala poslanie už prv, mala ho už pred zvestovaním - veď celý jej doterajší život smeroval k tomuto synovi. Toto jej poslanie bolo však predtým skryté v Božom srdci.

Čo toto všetko hovorí nám? Možno sa nám už dlho zdá, že nevieme presne, načo žijeme, čo od nás Boh čaká, aké máme poslanie. Čakáme na znamenie, na Boží pozdrav, na poznanie Božej vôle. Naše poslanie sa však nezačína až kňazskou vysviackou, sviatostným manželstvom alebo rehoľnými sľubmi. Toto je už len jeho spečatenie. Začína sa oveľa skôr - je už skryté v Božom srdci. V jednej chvíli nám ho Pán vnukne, dá nám ho poznať - v zážitku radosti či smútku, v nejakej situácii, po nejakom rozhovore, pri čítaní knihy alebo uprostred modlitby. Dá nám poznať svoje plány s nami. Preto sa máme každý deň otvárať a prehlbovať v ochote prijať Božiu vôľu, až ju raz spoznáme. Touto ochotou, ktorú dosahujeme najmä cez modlitbu, splňame už svoje životné poslanie.

Ona sa zarazila.

Panna Mária je do istej miery predobrazom každého povolania. Keď počuje Božie volanie tmočené anjelom, trocha sa znepokojí. Dostáva nové meno a vyznačenie. Odrazu sa ocitá vo svetle. Je taká pokorná, že sa takmer zhrozí tohto svetla a vyznačenia. Nepovažuje ho za nesprávne, ani ho nechce odmietnuť. Cíti sa však malá, pretože je pokorná. Hoci prijíma všetko, čo jej ponúka Boh, predsa ju to znepokojí.

Mária si doteraz predstavovala, že jej poslanie bude nenápadné, akoby na okraji života. Nazdávala sa, že bude môcť plniť Božie zámary v skrytosti, akoby bez mena, nikým nevidená a nepoznaná, a nie v takom silnom Božom svetle.

No znepokojenie Panny Márie nie je v protiklade s jej základnou ochotou. Naopak. Mária svoje „fiat“ vysloví a súhlasí, ba jej „staň sa“, jej súhlas s Božou vôľou je taký hlboký a pevný a oddaný, že sa v ňom rozplynie všetko - každé znepokojenie, nielen terajšie, ale i budúce.

Mária sa dávala aj doteraz celá k dispozícii Bohu. Neoddeľovala svoj život od svojho poslania. Chápala svoj život v Bohu ako poslanie. Takto tvorila zo svojho života veľkú hodnotu - pred ľuďmi i pred Bohom. Teraz vo zvestovaní prežije nepokoj a vidí, že darovať sa Bohu značí nielen šťastie, veci bezpečné, pravidelné a dobré, ale že to zahŕňa aj veci prekvapujúce i nebezpečné, ba možno neostane ušetrená ani vecí najťažších. No Panna Mária je hlboko zakotvená srdcom v Bohu. Keď to všetko vidí a tuší, neodmietne, ani sa nevzoprie, ani neupadá do zmätku. Len cíti, že sa stretla s čímsi, čo nepredvídala. Je ľudsky prekvapená a zachveje sa. Je však ochotná prijať všetko, i toto znepokojenie. Je ochotná podujať sa na všetko - aj keby sa to malo vystupňovať až pod kríž. Prijíma cestu, ktorú jej vyznačil Boh.

Akou cestou idem ja? Božou? Jednou a pevne? Alebo stále mením cesty, hľadám pohodlnejšie, vystlané kvetmi? Spoznal som už svoju cestu? A vyslovil som už svoje „staň sa“? Váham? Kalkulujem? Pane, daj mi pevne vykročiť!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku